

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119365706
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6119365706.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu EOS KSI Slovensko s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného Remedium Legal s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO 53 255 739 proti žalovanej X. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. nad A., V. XXX/X, o zaplatenie 1.095,40 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 17Csp/42/2020-157 zo dňa 30. septembra 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 1.095,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne z tejto sumy od 22.05.2018 do zaplatenia, čo odôvodnil tým, že dňa 21.05.2018 mu Slovenská sporiteľňa, a.s., (ďalej aj ako "postupca" alebo "banka") postúpila pohľadávku voči žalovanej, ktorá vznikla so zmluvy, ktorú postupca uzatvoril so žalovanou dňa 14.11.2005 a na základe ktorej postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Žalovaná neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju zmluvnú povinnosť, a tak postupca podaním zo dňa 24.03.2017 vyhlásil mimoriadnu splatnosť povoleného prečerpania, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy najneskôr do uplynutia výpovednej doby. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 1.406,97 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.095,40 eur, z riadneho úroku vo výške 184,11 eur, z úroku z omeškania vo výške 71,57 eur a z poplatkov vo výške 55,89 eur.

2. Súd vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že Slovenská sporiteľňa a.s. (banka) dňa 14.11.2005 uzatvorila so žalovanou zmluvu o bežnom účte č. 0362879307/0900, na základe ktorej sa Slovenská sporiteľňa, a.s. zaviazala zriadiť žalovanej bežný účet v slovenských korunách, so štvrtročnou periodicitou vyhotovovania výpisov. Dňa 06.06.2006 banka uzatvorila so žalovanou dodatok k tejto zmluve, ktorého predmetom bolo podmienené poskytnutie povoleného prečerpania bežného účtu po splnení podmienok v Obchodných podmienkach Banky pre poskytovanie splátkových a kontokorentných úverov a povolených prečerpaní fyzickým osobám nepodnikateľom s účinnosťou od 01.02.2006. Banka dňa 24.03.2017 vyhotovila výpoveď zmluvy, na základe ktorej poskytla žalovanej povolené prečerpanie k účtu č. SK66 0900 0000 0003 6287 9307 s účinnosťou ku dňu uplynutia výpovednej doby. Výpovedná doba je 2 mesiace a začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po doručení tejto výpovede. Takisto v tejto listine vyčísliła banka dlh žalovanej k 24.03.2017 v sume 1.284,60 eur. Potvrdenie aspoň o odoslaní tejto listiny žalobca nepreukázal žiadnym dôkazom. Dňa 21.05.2018 uzatvorila banka so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávok č. 0401/2018/CE, predmetom

ktorej malo byť aj postúpenie pohľadávky banky voči žalovanej v sume 1.406,97 eur z nepovoleného debetu na účte IBAN č. SK09 0900 0000 0051 3199 6883.

3. Uvedené zistené skutočnosti súd posúdil podľa § 708, § 709 ods. 1, § 710, § 261 ods. 3 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods.1 až 4, § 53 ods. 1, 2 a 5, § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a podľa § 1 ods. 2, 4 a 5, § 2 písm. e), f), § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Uviedol, že žalobca si v konaní uplatňuje svoje právo na peňažné plnenie (pohľadávku) zo zmluvy o bežnom účte, resp. sa jedná o postúpenú bankovú pohľadávku, teda peňažný záväzok žalovanej voči banke (SLSP a.s.). Túto pohľadávku mal nadobudnúť na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Po zistení skutkového stavu súd konštatuje, že žalobca platne nenadobudol pohľadávku, ktorej splnenia sa voči žalovanej v tomto konaní domáha. Je tomu tak pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok so zákonom, teda pre jej neplatnosť v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uzavretím tejto zmluvy o postúpení pohľadávok nebolo dodržané ustanovenie § 92 ods.8 zákona o bankách. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaná udelila banke, teda postupcovi, súhlas s postúpením pohľadávky banky voči nej na iný nebankový subjekt. Tento súhlas sa podľa uvedeného ustanovenia o bankách nevyžaduje iba v prípade, ak by aj napriek písomnej výzve banky jej klient (žalovaná) bol nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Urobenie a odoslanie takejto výzvy banky žalovanej, však nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Bolo preukázané iba odoslanie pokusu o zmier z 04.11.2019, ktoré odolal žalobca žalovanej po neplatnom postúpení pohľadávky. Súd uvádza, že za súhlas s postúpením pohľadávky nie je možné považovať ustanovenie Všeobecných obchodných podmienok (bod 19.16), nakoľko tento súhlas je súčasťou bankou vopred naformulovaných Všeobecných obchodných podmienok, ktorých obsah nemohla žalovaná ako klient banky ovplyvniť. Nejde teda o jej právny úkon (prejav vôle konajúceho smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú). Podľa názoru súdu je splnením preukázania súhlasu s postúpením pohľadávky v zmysle § 92 ods.8 zákon o bankách iba výslovný a osobitný súhlas dlžníka s postúpením konkrétnej pohľadávky banky, špecifikovanej konkrétnou výškou a jej právnym dôvodom. Súd žiadnym spôsobom nespochybňuje právo banky postúpiť svoju pohľadávku voči klientovi, avšak pre takéto postúpenie je nevyhnutné pristúpiť v súlade so zákonom. Vzhľadom k tomu, že súd dospel na základe vyššie uvedenej úvahy k záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v tomto konaní, žalobu zamietol, bez nevyhnutnej potreby ďalšieho uvádzania dôvodov pre zamietnutie žaloby.

4. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd odôvodnil podľa § 255 ods.1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 a § 257 zákona č. 150/2016 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/. Aj napriek tomu, že žalovaná bola v konaní úspešnejšia ako žalobca, v dôsledku čoho by jej patrilo právo na náhradu trov konania v pomernom rozsahu, súd vzal do úvahy to, že žalovanej v priebehu konania nevznikli žiadne trovy konania, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa, a preto jej súd náhradu trov konania v zmysle § 257 Civilného sporového poriadku nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Poukázal na to, že pred vydaním napadnutého zamietavého rozsudku došlo za nezmenených skutkových (a rovnako právnych) okolností k vyhovaniu žaloby hneď dva krát, a to: vydaním platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Up/911/2019 z 24.09.2019 (k zrušeniu tohto súdneho rozhodnutia došlo len z dôvodu, že platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanej do vlastných rúk) a vydaním platobného rozkazu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 17Csp/42/2020 z 21.07.2020 (aj k zrušeniu tohto súdneho rozhodnutia došlo len z dôvodu, že platobný rozkaz nebolo možné doručiť žalovanej do vlastných rúk). Žalovaná skutočnosti ohľadom žalobcom uplatňovaného nároku, jeho existencie a zasielania, resp. doručovania výziev pred zosplatnením či postúpením pohľadávky nijakým spôsobom nerozporovala, ako ani ďalšie skutočnosti - pričom súd na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu veci v dvoch po sebe idúcich súdnych rozhodnutiach vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu. Súd v priebehu celého konania neprezentoval pred žalobcom, že by považoval akúkoľvek skutočnosť (či už aktívnu vecnú legitímáciu, alebo unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu) za spornú - práve naopak - podanej žalobe vyhovel v skrátanom konaní hneď dva krát, v dôsledku čoho nadobudol žalobca legitímne očakávanie, že uplatnený nárok považuje súd za preukázaný a uplatnený dôvodne, pričom s ohľadom na pasivitu žalovanej (ako aj samotného súdu, ktorý pred žalobcom neprezentoval spornosť uplatneného nároku, napr. výzvou na preukázanie skutočností, ktoré považuje za sporné) sa žalobca s ohľadom na hospodárnosť a zbytočné nenavýšovanie trov konania rozhodol ospravedlniť svoju neúčast' na

pojednávani, ktoré bolo nariadené na 30.09.2021. Žalobca má s ohľadom na uvedené za to, že súd v danom konaní neprezentoval pred stranami sporu žiadne skutočnosti ohľadom uplatneného nároku za sporné - práve naopak - dvoma vydanými rozhodnutiami v skrátanom konaní deklaroval, že nárok považuje za uplatnený dôvodne a preto sa žalobca nemôže stotožniť s jeho rozhodnutím - kedy sa až z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia dozvedel, že súd považuje za spornú jeho aktívnu vecnú legitimitáciu, resp. považuje za sporné unesenie dôkazného bremena v predmetnom konaní, v dôsledku čoho je napadnuté rozhodnutie prekvapivé, a zároveň nepreskúmateľné (s ohľadom na nespornosť všetkých skutkových tvrdení žalobcu), čím sa súd bezpochyby dopustil nesprávneho procesného postupu. Žalobca ďalej uviedol, že ak by konajúci súd predsa len akúkoľvek skutočnosť ako spornú odprezentoval, resp. by ju bližšie špecifikoval alebo by žalobcu na jej objasnenie či predloženie ďalších dôkazov konkrétne vyzval (čo však neurobil), tak by žalobca zákonite uskutočnil ďalšie prostriedky procesného útoku a k sporným skutočnostiam by sa vyjadril spolu s predložením potrebných dôkazov. Súd však postupom v tomto konaní žalobcovi v podstate nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov a podanie prípadných potrebných vysvetlení, a to i s ohľadom na skutočnosť, že žiadne skutkové tvrdenie žalobcu neboli sporné, čím konal v rozpore s § 171 ods. 1 CSP, ako aj následne s § 181 ods. 2 CSP. Súd v konaní vôbec neprezentoval, že nemá za preukázané doručenie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách v znení neskorších Okrem toho preukázanie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo v konaní preukázané výzvou zo dňa 24.03.2017, ktorá bola ako dôkaz pripojená k podanej žalobe. Žalobca bez ďalšieho nemal za to, že vyššie uvedené považuje súd v konaní za sporné (vzhľadom k nevyzvaniu žalobcu na predloženie ďalších listinných dôkazov) a preto sa žalobca objektívne domnieval, že súd má splnenie zákonných podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách za preukázané a teda, že v konaní bola aktívna vecná legitimitácia dostatočne preukázaná. Podľa názoru žalobcu, ak súd považoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu za nepreukázanú, resp. spornú mal žalobcu vyzvať na doplnenie dôkazov, ktoré by preukazovali splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda aj žalobcovu aktívnu vecnú legitimitáciu, čo ale neurobil. Žalovaná bola okrem výzvy zo dňa 24.03.2017 postupom vyzvaná na úhradu dlžnej sumy aj výzvou zo dňa 23.01.2018. Uvedená výzva z dôvodu, že postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (resp. platnosť postúpenia pohľadávky) nebol medzi stranami (a rovnako predtým ani súdom) považovaný za sporný v konaní predložená nebola, nakoľko doručenie výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo v konaní nesporné (žalovaná uvedenú skutočnosť nerozporovala). Vzhľadom k uvedenému žalobca pripojil k odvolaniu výzvu zo dňa 23.01.2018 - ktorú však nepovažuje za novotu v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP, nakoľko objektívne nemohol mať v priebehu prvoinštancného konania vedomosť, že by postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách považoval súd za sporný, keďže dva krát rozhodol o uplatnenom nároku v skrátanom konaní. Nakoľko žalobca nemohol mať pri nespornosti skutkových tvrdení medzi stranami sporu vedomosť o vnímaní uvedených skutočností ako nepreukázaných či sporných zo strany súdu, bolo mu znemožnené, aby pre súd dostatočne odôvodnil a preukázal vznik a dôvodnosť uplatneného nároku, čím súd prvej inštancie porušil zásady spravodlivého súdneho procesu a týmto nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca ničím nepopiera, že v zmysle § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade ho § 295 CSP neopravňuje k popretiu skutkových tvrdení strany sporu za druhú stranu sporu (ani v prípade, že je touto stranou spotrebiteľ) a v dôsledku takéhoto popretia k navodeniu spornosti tvrdení, ktoré medzi stranami sporu spornými nie sú, nakoľko takýmto postupom by došlo k popretiu zásady kontradiktórnosti konania, rovného postavenia strán sporu a v konečnom dôsledku aj k spochybneniu nezávislosti a nestrannosti súdu. Pokiaľ ide o samotné splnenie podmienok pri postúpení pohľadávky na iný subjekt podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ - právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a.s. dodržal všetky podmienky, ktoré mu uvedené zákonné ustanovenie ukladá. V konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (poslednú splátku uskutočnila žalovaná dňa 22.08.2016, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 21.05.2018). Žalovaná bola tak v omeškaní viac ako 365 dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola postupom opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 24.03.2017. Splnenie podmienok § 92 ods. 8 zákona o bankách bolo jednoznačne preukázané a preto nie je zrejmé, na základe akých zákonných dôvodov súd dospel k záverom, že uvedená výzva zo dňa 24.03.2017 nie je výzvou postupcu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Zároveň žalobca poukázal aj na to, že v konaní opakovane tvrdil, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní s plnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené

skutočnosti žalovaná žiadnym spôsobom kvalifikovane nepoprela. Keďže tieto skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté, v zmysle § 151 ods. 1 CSP ich bolo v konaní podľa názoru žalobcu potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukazovať ďalšími listinnými dôkazmi), že žalovaná bola pred postúpením pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, t. j. postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách bol postupcom v celom rozsahu dodržaný. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

7. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

8. Odvolací súd preskúmaním veci v rozsahu a z dôvodov odvolania žalobcu dospel k záveru, že súd prvej inštancie pri rozhodnutí vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

9. Žalobca svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil tým, že žalovaná skutočnosti ohľadom žalobcom uplatňovaného nároku, jeho existencie a zasielania, resp. doručovania výziev pred zosplatnením či postúpením pohľadávky nijakým spôsobom nerozporovala a ani súd v priebehu celého konania neprezentoval pred žalobcom, že by považoval akúkoľvek skutočnosť (či už aktívnu vecnú legitimitáciu, alebo unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu) za spornú. Poukázal aj na skutočnosť, že súd na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu veci v dvoch po sebe idúcich súdnych rozhodnutiach vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu. K samotnej výzve banky dlžníkovi pred postúpením pohľadávky tretej osobe v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách potom žalobca v odvolaní uviedol, že žalovaná bola bankou vyzvaný výzvou zo dňa 24.03.2017, ktorú doložil k žalobe, pričom žalovaná jej doručenie nerozporovala. K odvolaniu potom pripojil aj výzvu zo dňa 23.01.2018 - ktorú však nepovažuje za novotu v odvolacom konaní v zmysle § 366 CSP, nakoľko objektívne nemohol mať v priebehu prvoinštančného konania vedomosť, že by postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách považoval súd za sporný.

10. Uvedené odvolacie námietky žalobcu nie sú podľa odvolacieho súdu dôvodné.

11. V prvom rade je potrebné uviesť, že žiadne skutkové tvrdenie, ktoré žalobca produkoval v tomto spore v písomných podaniach pred vydaním napadnutého rozsudku súdom prvej inštancie sa netýkalo dodržania podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Okrem strohého konštatovania v žalobe, že na základe tam identifikovanej zmluvy o postúpení pohľadávok postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpila žalobcovi pohľadávku voči žalovanej, ani žaloba ani ďalšie písomné podania žalobcu /podanie vo veci samej z 22.09.2021 a písomné ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní z 22.09.2021/ neobsahujú žiadne skutkové tvrdenie žalobcu, ktoré by sa týkali konania banky pred postúpením pohľadávky voči žalovanej na žalobcu. V spore tak absentovali akékoľvek skutkové tvrdenia žalobcu o tom, že bola žalovaná ako dlžník v omeškaní so splácaním svojho dlhu, po akú dobu, že ju banka na úhradu dlhu vyzvala, kedy sa tak stalo, kedy bola žalovanej výzva doručená, že výzva zostala bezvýsledná a podobne. Žalobca teda v spore nesplnil svoju povinnosť tvrdenia rozhodujúcich skutočností /podľa § 150 ods. 1 CSP majú strany povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu/, hoci pohľadávka, ktorú si uplatňoval žalobou mu bola postúpená zo strany banky a ako osoba zastúpená

kvalifikovaným právny zástupcom si mal byť vedomý svojej povinnosti uviesť všetky podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia, teda aj tie ktoré sa týkajú nadobudnutia uplatnenej pohľadávky.

12. V tomto zmysle, pri absencii podstatných a rozhodujúcich skutkových tvrdení žalobcu ohľadne nadobudnutia ním uplatňovanej pohľadávky postúpením zo strany banky, potom v spore neexistovali protistranou nepopreté skutkové tvrdenia žalobcu, z ktorých mal konajúci súd prvej inštancie vychádzať. Rovnako, pri zastúpení žalobcu kvalifikovaným právny zástupcom, potom neobstojí ani požiadavka žalobcu, aby ho súd prvej inštancie vyzval na preukázanie splnenia podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky. Takúto povinnosť konajúci súd zo zákona nemá a takáto činnosť súdu by viedla k pokriveniu jeho postavenia nezávislého a nestranného arbitra v kontradiktórnom procese, kde strana si sama nesie zodpovednosť za splnenie povinnosti tvrdenia a na ňu nadväzujúcej dôkaznej povinnosti. Na tomto mieste musí odvolací súd ďalej uviesť, že skúmanie platnosti nadobudnutia uplatnenej pohľadávky žalobcom od pôvodného veriteľa-banky, nie je činnosť súdu, ktorá by nejako nahrádzala absentujúcu procesnú aktivitu žalovanej strany. Aktívnu i pasívnu vecnú legitimáciu v spore konajúci súd skúma vždy, a to bez návrhov, tvrdení, či právnych argumentov niektorej zo sporových strán. Samotné tvrdenie žalobcu v žalobe, že uplatnenú pohľadávku nadobudol postúpením, hoci by aj nebolo popreté druhou stranou sporu, nezabavuje konajúci súd povinnosti skúmať platnosť takéhoto postúpenia. Tu potom konajúci súd nijako sám nepopiera skutkové tvrdenia žalobcu ale len ich po právnej stránke hodnotí. Inak povedané, žalobca môže tvrdiť, že pohľadávku nadobudol postúpením, na základe uzatvorenej zmluvy o postúpení, ale súd nemôže z takéhoto tvrdenia bez ďalšieho vychádzať ale má za povinnosť po právnej stránke zhodnotiť, či právny úkon, ktorým bola uplatňovaná pohľadávka na žalobcu postúpená je platným alebo nie.

13. Čo sa týka preukázania podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, odvolací súd po preskúmaní veci súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že splnenie týchto podmienok žalobca v spore nepreukázal /bez ohľadu na to, že ich ani netvrdil/. Uvedené zákonné ustanovenie vyžaduje pre platné postúpenie bankovej pohľadávky tretej osobe predchádzajúcu písomnú výzvu banky dlžníkovi na plnenie omeškaného dlhu. Žalobca v odvolaní tvrdí, že túto k žalobe priložil a jedná sa o písomnú výzvu banky žalovanej zo dňa 24.03.2017. Ak by aj odvolací súd pripustil, že ide o postúpeniu predchádzajúcu písomnú výzvu banke dlžníkovi na plnenie omeškaného dlhu /pretože inak ide o „výpoveď zmluvy“ a vyhlásenie mimoriadnej splatnosti povoleného prečerpania/ tak žalobca v spore nijako nepreukázal, že táto výzva bola žalovanej ako dlžníkovi doručená. Uvedená výzva je vo svojej podstate adresovaným jednostranným právny úkonom veriteľa a jeho účinnosť v režime Občianskeho zákonníka predpokladá, že prejav vôle - samotný jednostranný právny úkon dôjde, resp. je doručený adresátovi, t.j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - až týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej strane. Uvedené žalobca v spore netvrdil a ani nepreukázal a preto súd prvej inštancie správne uzavrel, že odoslanie výzvy banky žalovanej nebolo vykonaným dokazovaním preukázané. Keďže nebola preukázaná existencia účinnej postúpeniu pohľadávky predchádzajúcej výzvy banky žalovanej ako dlžníkovi, nemôže byť postúpenie pohľadávky banky voči žalovanej na žalobcu platným právny úkonom.

14. Pokiaľ žalobca k odvolaniu dokladá ďalšiu písomnú výzvu banky žalovanej ako dlžníkovi na plnenie omeškaného dlhu /zo dňa 23.01.2018/, ktorou má byť preukázané splnenie podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, tak k tejto odvolací súd uvádza, že ide o neprípustnú novotu v odvolacom konaní, na ktorú nemôže pri svojom rozhodovaní prihliadať. Uvedený dôkaz je prostriedkom procesného útoku /§ 149 CSP/ a bol uplatnený žalobcom až po okamihu zákonnej koncentracii konania /vyhlásenie dokazovania súdom prvej inštancie za skončené - § 154 CSP/. Odvolací súd by mohol naň prihliadnuť len za splnenia podmienok § 366 CSP, teda len ak sa a) sa týka procesných podmienok, b) sa týka vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť ním preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ho odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd však v tomto spore nezistil naplnenie žiadneho už uvedených dôvodov § 366 CSP pre použitie novôt zo strany žalobcu v odvolacom konaní. Novoty uplatnené žalobcom sa netýkajú procesných podmienok / medzi ktoré patria napríklad právomoc súdu, príslušnosť súdu, neexistencia prekážky začatého konania (litispendencie), neexistencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci (rei iudicatae), spôsobilosť strany samostatne konať pred súdom (procesná spôsobilosť) a podobne/, netýkajú sa vylúčenia sudcu, či nesprávneho obsadenia súdu a nejde ani o situáciu, kedy ich žalobca bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /toto síce sám žalobca tvrdí ale jeho tvrdenie nemožno subsumovať

pod dôvod prípustnosti novoty v odvolacom konaní - nemohol prostriedok procesného útoku uplatniť bez svojej viny v konaní pred súdom prvej inštancie v zmysle § 366 písm. d) CSP ale najskôr pod dôvod - prostriedkom procesného útoku má byť preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle § 366 písm. c) CSP a o tom vid'. nižšie/.

15. Novota žalobcu nepreukazuje ani to, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Uvedené súvisí s uplatnením odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, teda že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takouto inou vadou je akékoľvek procesné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré nie je subsumovateľné pod iné odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 CSP, za predpokladu, že mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie veci. Príkladom takejto inej vady môže byť nesprávne realizované poučenie zo strany súdu, pochybenia pri vykonávaní dokazovania, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami a podobne. Žalobca vo svojom odvolaní konkrétnu vadu konania pred súdom prvej inštancie, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci netvrdí, a teda ani neodôvodňuje použitie novoty v odvolacom konaní z tohto dôvodu a odvolací súd sám takúto vadu pri preskúmaní veci nezistil. Pokiaľ by takouto vadou konania pred súdom prvej inštancie malo byť to, že súd prvej inštancie nevyzval žalobcu na preukázanie splnenia podmienok platného postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe, tak s týmto sa odvolací súd vyporiadal vyššie /bod 12. odôvodnenia/, a k tomu pripája záver, že toto vadou konania pred súdom prvej inštancie rozhodne nie je.

16. Keďže v spore nebola splnená žiadna zo zákonných podmienok, za splnenia ktorej by odvolací súd mohol prihliadnúť na novoty uplatnené žalobcom v jeho odvolaní, považuje odvolací súd skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním súdom prvej inštancie za úplný a správny a za rovnako správne považuje aj jeho právne posúdenie zo strany súdu prvej inštancie. Na okraj ešte odvolací súd uvádza, že ak by aj vyhodnotil novotu uplatnenú žalobcom v odvolacom konaní ako prípustnú, a prihliadal na ňu pri rozhodovaní, tak ani pri tejto výzve banky zo dňa 23.01.2018 žalobca nijako nepreukázal, že bola žalovanej doručená a že je tak účinným jednostranným právnym úkonom banky, teda splnením podmienky platného postúpenia bankovej pohľadávky tretej osobe.

17. Nakoniec odvolací súd uvádza, že neobstojí ani odvolacia námietka žalobcu o tom, že súd na základe zisteného skutkového a právneho stavu veci v dvoch po sebe idúcich súdnych rozhodnutiach vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu. Je pravdou, že v tomto spore na základe žaloby žalobcu a k nej pripojených listinných dôkazov bol vydaný dvakrát platobný rozkaz, najprv v upomínacom konaní Okresným súdom Banská Bystrica a potom aj v konaní pred súdom prvej inštancie. Ani jeden z nich pre nedoručenie do vlastných rúk žalovanej nenadobudol právoplatnosť a prvý bol zrušený zo zákona podaním návrhu žalobcu na pokračovanie v konaní a druhý uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 18.06.2021. Uvedené platobné rozkazy, ktoré nikdy nenadobudli právoplatnosť však nemôžu zaväzovať konajúci súd pri posúdení dôvodnosti uplatnených nárokov žalobcu v konaní po zrušení platobného rozkazu. Platobný rozkaz je výsledkom skráteného konania, súd ho neodôvodňuje a vychádza len z osvedčených tvrdení žalobcu, o ktorých súd nemá pochybnosti. Naproti tomu, v tomto odvolacom konaní skúmané rozhodnutie súdu prvej inštancie vo veci samej je výsledkom vykonaného dokazovania a posúdenia jeho výsledkov podľa relevantných ustanovení právnych predpisov. Tvrdenia žalobcu by vo svojom dôsledku znamenali, že po vydaní platobného rozkazu, bez ohľadu na ďalší vývoj sporu / tvrdenia, dôkazy a právnu argumentáciu sporových strán/ už spor nemôže skončiť inak ako úplným vyhovením žalobe, tak ako to bolo vydaním platobného rozkazu. Súd by tak nemohol v spore rozhodnúť inak ako rozhodol prvým rozhodnutím vo veci samej, bez ohľadu na to, že toto prvé rozhodnutie nikdy nenadobudlo právoplatnosť a bolo zrušené, či už zo zákona alebo na základe riadnych, či mimoriadnych opravných prostriedkov. Takýto výklad je celkom absurdný.

18. Na základe uvedeného potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní bol žalovaná úspešná a patrila by jej tak náhrad trov odvolacieho konania. Keďže jej však preukázane žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, súd jej ich náhradu nepriznal.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).